

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-03623/14-5

Praha 6. května 2014

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 PRAHA 1

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
ke sp. Zn. 8 A 55/2014

Žalobce: Lužická nemocnice a poliklinika, a.s.
se sídlem Jiráskova 1378/4, 408 01 Rumburk
IČ: 61538990

zastoupen: Mgr. Milanem Schubertem, advokátem
se sídlem Mírové náměstí 157/30, 412 01 Litoměřice

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě 30 dnů (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 8. dubna 2014) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci zn. UOOU-06285/13 (včetně kontrolního spisu sp. zn. INSP2-6545/12).

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 24. ledna 2014 čj. UOOU-06285/11-32 bylo vydáno v rámci správního řízení vedeného Úřadem s žalobcem na základě spisového materiálu shromážděného v rámci kontroly provedené inspektorkou Úřadu u společnosti Lužická nemocnice a poliklinika, a.s., se sídlem Jiráskova 1378/4, 408 01 Rumburk, IČ: 61538990.

Na základě spisového materiálu dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že žalobce jako správce osobních údajů svých pacientů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. nezajistil osobní údaje ve zdravotnické dokumentaci z gynekologicko-porodnického a chirurgického oddělení v počtu nejméně 1.200 spisů v době od 1. listopadu 2011 nejméně do 1. března 2013. V této době byly složky zdravotnické dokumentace umístěny v nezabezpečené skříni v příruční spisovně, když tato skříň nebyla uzamykatelná, klíče od místnosti byly uloženy v neuzamykatelné skřínce ve vrátnici téže budovy a současně tato spisovna neměla dveře opatřené mříž. Dále přibližně od roku 2010 nejméně do 1. března 2013 byla tatáž dokumentace ve stejném rozsahu uchovávána v nedostatečně zabezpečené spisovně v suterénu stejné budovy, přičemž klíče od této spisovny byly uloženy v neuzamykatelné skřínce ve vrátnici budovy a současně tato spisovna neměla dveře opatřené mříž, ani nebyla chráněna elektronickým zabezpečovacím systémem a v rozporu s povinností stanovenou v § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. od roku 2003 nejméně do 1. března 2013 žalobce nepoživoval prostřednictvím nemocničního informačního systému (dále jen „NIS“) elektronické záznamy, umožňující určit a ověřit, kdy, kým a z jakého důvodu bylo na osobní údaje ve zdravotnické dokumentaci vedené v elektronické podobě nahlíženo.

Správní orgán prvního stupně po posouzení relevantní právní úpravy dospěl k závěru, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., čímž spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. listopadu 2013 mu byla uložena pokuta ve výši 120.000 Kč. Rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda Úřadu žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce ve své žalobě toliko opakuje argumenty, které uplatnil v průběhu správního řízení ve věci a se kterými se žalovaný dle svého názoru zcela dostatečně vypořádal již v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (čj. UOOU-06285/13-27 ze dne 27. listopadu 2013) a následně také v odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu (čj. UOOU-06285/13-32 ze dne 24. ledna 2014). Přesto se však k podstatným bodům žaloby žalovaný znovu vyjadřuje v rámci tohoto podání.

II.

Žalobce v podané žalobě napadá jak touto žalobou napadené rozhodnutí, tak i předchozí rozhodnutí Úřadu a tvrdí, že se jedná o rozhodnutí nesprávná a nezákonná.

Žalobce namítá, že o skutku pod bodem I. a II. uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rozhodováno v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 správního řádu na základě nezákonně opatřených důkazů, získaných Úřadem nesprávně provedenou kontrolou u žalobce.

U skutku pod bodem III. uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo podle žalobce přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. neodpovídá za předmětný správní delikt, neboť prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení předmětné právní povinnosti zabránil.

U skutku pod bodem III. uvedeného rozhodnutí dále nebylo přihlédnuto dle žalobce ke skutečnosti, že odpovědnost dle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. za předmětný správní delikt částečně zanikla.

U všech tří skutků pak žalobce uvádí, že byl nesprávně a nezákonně k tíži žalobce užit rozšiřující výklad ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb.

Žalobce ke skutkům pod bodem I. a II. uvádí, že § 13 zákona č. 101/2000 Sb. obsahuje jen obecné povinnosti při zabezpečování osobních údajů, kdy neexistuje žádný prováděcí předpis ani obecné standardy a odkazuje na skutečnost, že ani jím uváděné právní předpisy nestanovovaly a nestanoví žádný požadavek na to, jaká konkrétní opatření mají být přijata nebo provedena pro uchovávání zdravotnické dokumentace. Opětovně zde žalobce uvádí, že dne 2. března 2010 u něho proběhla kontrola ze strany Státního okresního archivu Děčín, která neshledala žádné nedostatky. Dále uvádí, že není v jeho moci vykládat právní normy v jím uvedených právních předpisech tak, aby to bylo v souladu s právním výkladem žalovaného v dané věci, a odhalovat všechny potenciální hrozby při zabezpečení osobních údajů.

Dále žalobce nesouhlasí s tvrzením, že uchovával zdravotnickou dokumentaci v nezabezpečené skříni, toto tvrzení je dle jeho vyjádření vytrženo z kontextu, dále pak namítá, že spisovna v suterénu měla okno zabezpečené mříží, vstupní dveře nebyly označeny nápisem „Spisovna“, požadavky na instalaci elektronického zabezpečovacího systému a instalaci kamerového systému se záznamem a uzamčené dveře vedoucí do suterénu, kde se nacházejí prostory spisovny, jsou neoprávněné, neboť nemají oporu v žádném právním předpisu a nelze je ani vyvodit z ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb.

Žalobce dále s ohledem na výskyt ztráty části zdravotnické dokumentace svého pacienta jen v jednom případě za celou dobu existence žalobce uvádí, že na základě tohoto jednoho případu nemohl dospět k závěru, že nepřijal nebo neprovedl dostatečné opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů v souladu s § 13 zákona č. 101/2000 Sb. Současně se žalobce vyjadřuje k možnostem a podmínkám pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, odkazuje se na finanční možnosti a napadá dle jeho názoru rozšiřující výklad žalovaného, vyjadřuje se obecně k stávající právní úpravě a uvádí, že mu nemůže být kladena k tíži neuspokojivá legislativní situace ohledně rozsahu povinností vyplývajících z ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb.

Závěrem tohoto bodu žalobce napadá některé z důkazů, které byly dle jeho názoru získány nezákonně, když prováděná kontrola ze strany žalovaného byla zahájena v jiných prostorách žalobce a bez přítomnosti člena statutárního orgánu žalobce.

Žalovaný předně uvádí, že již v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně bylo zcela jasně prokázáno spáchání správního deliktu žalobcem. Jak již konstatoval předseda Úřadu v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu, spočívalo porušení ze strany žalobce v tom, že nepřijal konkrétní a adekvátní opatření k zabezpečení ochrany osobních údajů. V daném případě se navíc jedná o zdravotnickou dokumentaci, která obsahuje citlivé osobní údaje pacienta a může obsahovat i citlivé údaje třetích osob – rodinných příslušníků pacienta. S ohledem na citlivost obsahu informací ve zdravotnické dokumentaci obsažených je proto nezbytné ochraně takto zpracovávaných osobních údajů věnovat zvýšenou pozornost, což se v případě žalobce dle kontrolních zjištění obsažených v kontrolním spise a zjištění uvedených v obou rozhodnutích Úřadu nestalo.

Dále žalovaný odmítá názor žalobce, že o skutku pod bodem I. a II. uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rozhodováno v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 správního řádu. K této námitce žalobce se již v rozhodnutí o rozkladu vyjádřil předseda Úřadu, když na základě Protokolu z ústního jednání ze dne 7. listopadu 2012 uvedl, že z bodu 2 tohoto zápisu vyplývá, že řádně oznámenému ústnímu jednání byl přítomen zástupce žalobce (tehdy kontrolovaného), a to místopředseda představenstva ..., který

uvedl, že je oprávněn jednat za kontrolovaného a současně omluvil neúčast ředitele žalobce. Uvedený Protokol je součástí spisu správního řízení (a to jako součást kontrolního spisu sp. zn. INSP2-6545/12). Z uvedeného tedy vyplývá, že důkazy byly získány řádně a v souladu se správním řádem. K tomu žalovaný podotýká, že žalobce nijak nevymezuje, které z provedených důkazů by měly dle jeho názoru být získány nezákonně, neboť správní orgán prvního stupně vycházel nejen z podkladů získaných v průběhu kontrolního šetření, ale především z vlastního dokazování, z výpovědí svědků, sdělení žalobce a ze sdělení jeho smluvního partnera zabezpečujícího NIS.

Rovněž otázka možného uplatnění ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. již byla řešena v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně i v rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu. Jak je uvedeno v rozhodnutí o rozkladu, nelze akceptovat argumentaci žalobce ohledně plnění povinnosti ochrany osobních údajů obsažených ve zdravotnické dokumentaci pouze na základě obecně právních předpisů vyjmenovaných žalobcem.

Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí vypořádal s názorem žalobce, že jeho odpovědnost za uvedený správní delikt částečně zanikla, když prokázal, že se jednalo o tzv. trvající správní delikt. Správní řízení bylo zahájeno ve lhůtě stanovené dle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., k zániku odpovědnosti nedošlo, neboť bylo zjištěno, že protiprávní stav trval u žalobce minimálně do 1. března 2013. Správní řízení bylo zahájeno dne 31. července 2013, byla tak splněna roční subjektivní lhůta.

Žalovaný k této problematice uvádí, že ochrana osobních údajů je dána zvláštní právní úpravou, kterou je právě zákon č. 101/2000 Sb. Tento zákon upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních a citlivých údajů (mj. údaje o zdravotním stavu konkrétních osob), které jsou obsahem zdravotnické dokumentace. Jak již bylo konstatováno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v rozhodnutí o rozkladu, bylo shledáno zabezpečení ochrany osobních údajů ze strany žalobce jako nedostatečné. K argumentům žalobce ohledně obecnosti ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb. se také vyjádřil žalovaný v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu, když odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 21/2005-105 ze dne 10. května 2006, a dále i na publikaci PhDr. Matoušové „Osobní údaje a jejich ochrana. Povinnosti správce při zpracování“, vydanou ASPI Publishing 2003, ze které soud ve svém rozhodnutí vycházel.

Žalovaný odmítá, že by použil žalobcem namítaný rozšiřující výklad ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb., a k vyjádření žalobce, že stávající právní úprava v této oblasti je spíše o spekulacích a dohadách, uvádí, že vzhledem k rozdílnému počtu možných způsobů a prostředků používaných odpovědnými subjekty pro zpracování osobních údajů nelze obecně stanovit jediný přesný postup správce osobních údajů při zabezpečení zpracování osobních údajů, pod které spadá i uchovávání osobních údajů. Je tedy vždy věcí správce, aby podmínky pro zabezpečení ochrany osobních údajů přizpůsobil konkrétnímu charakteru zpracovávaných (v tomto případě citlivých) osobních údajů a způsobu zpracování, které provádí, aby tak k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům či k jejich ztrátě nemohlo dojít. Jak vyplývá ze zjištění Úřadu v této věci, kontrolovaný dostatečná bezpečnostní opatření nepřijal.

III.

V další části žaloby se žalobce věnuje skutku pod bodem III. uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce namítá, že tvrzení o tom, že v rozporu s povinností stanovenou v § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., od blíže nezjištěné doby minimálně do 1. března 2013 nepožíval prostřednictvím NIS elektronické záznamy, které by umožnily určit a ověřit, kdy, kým a z jakého důvodu bylo na osobní údaje ve zdravotnické dokumentaci vedené v elektronické podobě nahlíženo, je nepravdivé.

Žalobce se zde odvolává na vyjádření společnosti CompuGroup medical Česká republika s.r.o., IČ: 47902442, se sídlem Praha 5, Jeremiášova 1422/7, PSČ 155 00, která je poskytovatelem NIS CLINICOM / Carecenter, užívaného žalobcem, která opakovaně prohlásila, že uvedený NIS splňuje veškeré zákonné požadavky, tedy i povinnosti stanovené v ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb. Podle čl. 5 a bodu 8.9 Všeobecných servisních podmínek ke smlouvě o zajištění údržby NIS č. 2002/12/21/1068/3 uzavřené dne 31. března 2013 mezi uvedenou společností a žalobcem a jejího dodatku č. 3 ze dne 30. dubna 2008 měl a má žalobce zajištěny urgentní aktualizace uvedeného nemocničního informačního softwaru v důsledku změn předpisů a legislativy.

Žalovaný předně znovu odkazuje na výše zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a dále konstatuje, že již v průběhu správního řízení uvedl správní orgán prvního stupně, že nelze akceptovat tvrzení žalobce, že uzavřením smlouvy s výše uvedenou společností byla splněna povinnost provádět tzv. „logy“, tedy plnit povinnost dle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., ani názor žalobce, že by neměl být zodpovědný za předmětný správní delikt, neboť svěřil zajištění řešení problematiky vedení zdravotnické dokumentace v elektronické podobě na základě smluvního vztahu odborné společnosti s garancí konformity řešení s právním řádem České republiky. Žalobce je správcem osobních a citlivých údajů svých klientů, subjektem odpovědným za řádné vedení a ochranu zdravotnické dokumentace. Skutečnost, že část této ochrany dle svého tvrzení přenesl na další subjekt, jej povinnosti plnit požadavky zákona č. 101/2000 Sb. v oblasti zabezpečení údajů nijak nezbavuje.

Na základě dotazu správního orgánu prvního stupně v průběhu správního řízení však uvedená společnost, na jejíž tvrzení se žalobce odvolává, potvrdila, že sice prováděla logování přístupů do zdravotnické dokumentace, ale jen částečně. Žalobce dle dané společnosti neměl tuto službu zaplacenou a nevyužíval tak možnost sledování (logování) nahlížení do zdravotnické dokumentace. Povinnost dle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. tak nebyla beze zbytku naplněna.

Žalovaný dodává, že zde došlo k obvyklému postupu, kdy je správcem objednána určitá služba pro zabezpečení ochrany osobních údajů u cizího subjektu a správce spoléhá na uzavřenou smlouvu, aniž by sám kontroloval, zda takové zabezpečení i nadále splňuje požadavky platné právní úpravy ochrany osobních údajů.

K dalšímu bodu žaloby, kdy žalobce navrhuje, aby soud rozhodl o přistoupení vedlejšího účastníka na straně žalobce, a to právě shora uvedené společnosti, žalovaný uvádí, že soudní řád správní institut vedlejšího účastníka vůbec nezná. V ustanovení § 34 tento právní předpis sice vymezuje pojem osob zúčastněných na řízení, ale žalovaný má za to, že uvedená společnost materiálními požadavkům na toto postavení nevyhovuje, neboť nebyla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, ani nemůže být přímo dotčena jeho zrušením

IV.

Žalobce dále uvádí, že byl přímo rozhodnutím předsedy Úřadu i jemu předcházejícím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, která jsou napadána touto žalobou, zkrácen na svých právech.

Dle žalobce nebyl v souladu se zásadou materiální pravdy vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, neboť skutečnosti zachycené a obsažené ve spisovém materiálu nemohou být dostatečným podkladem pro rozhodnutí o porušení ustanovení § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., jakož i zejména pro vyhodnocení a zohlednění všech skutečností a podstatných okolností pro rozhodnutí o uložení pokuty, uvedených v § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.

Žalovaný k názoru žalobce uvádí, že správní orgán na základě výsledků provedené kontroly a na základě svých dalších zjištění v průběhu správního řízení prokázal, že ze strany žalobce došlo k porušení dané povinnosti a ke spáchání správního deliktu. Uvedený správní delikt byl přitom žalobci prokázán v souladu se všemi příslušnými ustanoveními správního řádu. Tuto skutečnost rovněž potvrdil i předseda Úřadu, když v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu uvedl, že správní orgán prvního stupně skutkový stav správně vyhodnotil a své závěry řádně odůvodnil a v jeho postupu neshledal žádné porušení právních předpisů.

Žalovaný dodává, že ani předložená žaloba neobsahuje konkrétní skutečnosti, s nimiž by se jak prvostupňové správní rozhodnutí, tak i následně rozhodnutí o rozkladu, nevypořádalo.

V.

Žalobce dále v žalobě namítá, že jak správní orgán prvního stupně, tak i předseda Úřadu dospěli k nesprávným faktickým i právním závěrům o tom, že se žalobce měl dopustit porušení povinností stanovených v ustanovení § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.

Žalobce se zde odvolává na zákon č. 272/2011 Sb., o zdravotních službách, konkrétně na ustanovení § 53 a násl., týkající se vedení zdravotnické dokumentace jak v písemné, tak i elektronické podobě. Z ustanovení § 54 uvedeného zákona dle žalobce pak vyplývá, že povinné zaznamenávání údajů, vyžadovaných dle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., se týká pouze zápisů ve zdravotnické dokumentaci.

Rovněž tak odkazuje žalobce na ustanovení § 65 zákona č. 272/2011 Sb., zejména na odst. 2, kde jsou uvedeny osoby, které jsou oprávněny nahlížet do zdravotnické dokumentace. Žalobce v souvislosti s uvedeným ustanovením § 65 a násl. zákona č. 272/2011 Sb. uvádí, že při nahlížení do zdravotnické dokumentace, a to jak písemné, tak i elektronické, není požadováno provádění jakéhokoliv záznamu takové skutečnosti.

Dále na základě uvedeného žalobce odůvodňuje svůj názor, že povinnost stanovená v § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. se nevztahuje na pouhé nahlížení do zdravotnické dokumentace, ale na případy, kdy dochází k zápisům do zdravotnické dokumentace.

S poukazem na znění ustanovení § 13 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. a na výše uvedená ustanovení zákona o zdravotních službách, je žalobce toho názoru, že se dovozovaného porušení ustanovení § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. nedopustil. Považuje za nutné zdůraznit, že obecně v případě nahlížení do písemné zdravotnické dokumentace se také nevedou o takovém nahlížení žádné záznamy, přičemž je zcela nepochybné, že se jedná o stejné osobní údaje, jako jsou vedeny ve formě elektronické zdravotnické dokumentace.

Žalovaný k uvedeným skutečnostem uvádí, že zákon č. 101/2000 Sb. je z hlediska úpravy zabezpečení osobních údajů obsažených ve zdravotnické dokumentaci zvláštním zákonem vůči obecnému zákonu o zdravotních službách a správce osobních údajů je povinen plnit veškeré povinnosti, které mu zákon č. 101/2000 Sb. ukládá. Jak již konstatoval správní orgán prvního stupně, a potvrdil i předseda Úřadu, zpracovává žalobce zdravotnickou dokumentaci s osobními údaji pacientů. Je tedy jako správce osobních údajů obsažených ve zdravotnické dokumentaci povinen dodržovat veškerá ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. Ustanovení § 13 odst. 4 písm. c) tohoto zákona se přitom vztahuje na automatizované zpracování osobních údajů, tedy právě na vedení zdravotnické dokumentace v elektronické podobě. Dle žalovaného neobstojí odkazy na obecnou právní úpravu, neboť je zde správce osobních údajů povinen dodržet veškerá ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. Povinnost pořizovat „logy“ i jenom o nahlédnutí k osobním údajům přitom potvrdil, jak již bylo výše uvedeno, také Nejvyšší správní soudu v rozsudcích sp. zn. 7 As 150/2012 a 7 As 186/2012.

Dle definice pojmu zpracování osobních údajů uvedené v § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. se zpracováním rozumí rovněž i zpřístupňování osobních údajů. Zákon č. 101/2000 Sb. vyžaduje dle § 13 odst. 4 písm. b) zajištění přístupu osob k osobním údajům odpovídajícím jejich oprávnění. Následně pak uvedené ustanovení § 13 odst. 4 písm. c) ukládá správci právě v oblasti automatizovaného zpracování osobních údajů, kam dle žalovaného nepochybně vedení zdravotnické dokumentace v elektronické podobě spadá, povinnost pořizovat elektronické záznamy umožňující určit a ověřit, kdy, kým a z jakého důvodu byly osobní údaje zaznamenány nebo jinak zpracovány. Žalovaný tak nemůže souhlasit s právním názorem žalobce, že se povinnost dle § 13 odst. 4 písm. c) nevztahuje na „pouhé“ nahlížení do zdravotnické dokumentace. Navíc se zde jedná o osobní údaje vypovídající o zdravotním stavu, tedy o citlivé osobní údaje ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., které podléhají vyšší právní ochraně dle tohoto zákona. Správní orgán prvního stupně a následně i předseda Úřadu tak při svém rozhodování vycházeli z platné právní úpravy.

VI.

Žalobce dále uvádí, že v daném případě pro nahlížení do zdravotnické dokumentace přes systém NIS bylo vždy třeba se zalogovat, to znamená, že nikdo, kdo nezná příslušný kód, nemůže do zdravotnické dokumentace nahlížet. Žalobce se dále odvolává na Všeobecné servisní podmínky ke smlouvě se svým dodavatelem NIS, s tím, že má zajištěny urgentní aktualizace uvedeného nemocničního softwaru v důsledku změn předpisů a legislativy.

Z uvedených skutečností má žalobce za to, že vynaložil veškeré úsilí, které je po něm možné vyžadovat.

Dále žalobce uvádí, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s nezbytnými kritérii, zejména pro vyhodnocení a zohlednění všech skutečností a podstatných okolností pro rozhodnutí o uložení pokuty uvedených v § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce se tak domnívá, že nebyly dodrženy zákonem požadované náležitosti dle tohoto ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. a stanovení pokuty taktéž nebylo podloženo nezbytnými důkazy a hodnotícími závěry.

Žalovaný k uvedenému tvrzení žalobce o postupech souvisejících s nahlížením do zdravotnické dokumentace opětovně konstatuje, že postup žalobce, jako správce osobních údajů, byl nedostatečný, když se spolehl pouze na znění Všeobecných servisních podmínek a na prohlášení svého partnera, který na základě smlouvy tuto činnost pro žalobce zajišťoval. Jak vyplynulo z průběhu správního řízení, dodavatel nemocničního informačního softwaru na konkrétní dotaz správního orgánu prvního stupně uvedl, že k logování docházelo pouze částečně, neboť žalobce neměl tuto službu zaplacenou a nevyužíval tak možnost sledování (logování) nahlížení do zdravotnické dokumentace. Tato skutečnost, tj. že se správce spoléhá na uzavřenou smlouvu a dále již nezkontroluje, zda dochází k plnění povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., je přitom velmi častým případem porušení tohoto zákona. Žalobce tak podle žalovaného nevyužil všech možností a nevynaložil tedy veškeré možné úsilí k zabránění porušení právní povinnosti.

Z uvedených zjištění však vyplynulo, že nepřijetím příslušných konkrétních opatření došlo k možnému ohrožení dalšího velkého počtu složek zdravotnické dokumentace, což bylo zohledněno při stanovení výše uložené pokuty.

Dle žalovaného se jak správní orgán prvního stupně, tak i následně předseda Úřadu zcela vypořádali s námitkou žalobce ohledně ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., neboť bylo při rozhodování o uložení pokutě přihlédnuto ke všem kritériím, které toto ustanovení správnímu orgánu ukládá.

VII.

Závěrem žalobce odkazuje opět na porušení svých práv nezákonným procesním postupem ve správním řízení předcházejícímu vydání napadených rozhodnutí. Zkrácení svých práv spatřuje žalobce v tom, že kontrola ze strany Úřadu byla prováděna na jiné adrese, než která byla uvedena v oznámení o provádění kontroly a bez přítomnosti člena statutárního orgánu, který čekal na jiné adrese. K tomuto žalovaný plně odkazuje na bod II. tohoto vyjádření.

VIII.

S ohledem na výše uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na mylném skutkovém i právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby žaloba byla zcela zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu